

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 232.702 van 27 oktober 2015
in de zaak A. 209.978/IX-8178**

In zake: Remi ZEEUWS
woonplaats kiezend te 3040 Huldenberg
Nijvelsebaan 31 A

tegen:

het BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Patrick Peeters en Kyoto Van Herreweghe
kantoor houdend te 1000 Brussel
Terhulpesteenweg 120
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 27 augustus 2013, strekt tot de
nietigverklaring van:

- “- het besluit van 7 maart [2013] waarbij, de beslissing aangekondigd in het briefke van 19 april 2012 wordt ingetrokken [...];
- het besluit van 7 maart [2013] waarbij, de na het dwangsom arrest 187.959 hervatte benoemingsprocedure, ten vierde male wordt afgesloten [...];
- alsook de weigering om correct uitvoering te geven aan het arrest 160.268 door met een schijnbesluit de benoemingsprocedure stop te zetten;
- alsook de daaruit blijkende weigering om [Remi Zeeuws] te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau.
- alsook de daaruit blijkende weigering om [Remi Zeeuws] van rechtswege over te plaatsen naar het IWOIB.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 228.937 van 27 oktober 2014 is het debat heropend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 september 2015.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en advocaat Kyoto Van Herreweghe, die tevens *loco* advocaat Patrick Peeters verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feitelijke gegevens van de zaak zijn uiteengezet in tussenarrest nr. 228.937 van 27 oktober 2014.

Daaraan moet worden toegevoegd dat verzoekers beroep tot nietigverklaring van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 10 oktober 2013 waarbij hij bij tuchtmaatregel van ambtswege werd ontslagen uit zijn ambt bij het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, inmiddels werd verworpen bij arrest nr. 230.441 van 9 maart 2015 van de Raad van State.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

Pleitnota

4. Verzoeker legt ter terechtzitting een pleitnota neer.
5. De verwerende partij vraagt om deze nota, waarvan zij geen kennis heeft kunnen nemen, uit het debat te weren.

Beoordeling

6. Het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ voorziet niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Aangezien de neergelegde pleitnota evenwel slechts de neerslag vormt van verzoekers uiteenzetting ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen. Als zodanig dient ze niet uit het debat te worden geweerd.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Ambtshalve exceptie

7. In het aanvullend auditoraatsverslag wordt amtsshalve een exceptie opgeworpen die gesteund is op het ontbreken van het rechtens vereiste actuele belang in hoofde van verzoeker.

Deze exceptie wordt in het auditoraatsverslag als volgt onderbouwd:

“Luidens artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan een annulatieberoep zoals bedoeld in artikel 14, § 1, van deze wetten, voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State worden gebracht door elke partij die doet blijken van een benadeling of een belang. Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: vooreerst dient hij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden; voorts moet de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook [...].

Op 10 oktober 2013 besliste de Brusselse Hoofdstedelijke Regering om verzoeker bij tuchtmaatregel van ambtswege te ontslaan. Verzoeker heeft tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring ingesteld op 11 december 2013. Dit beroep werd met een arrest nr. 230.441 van 9 maart 2015 verworpen. Dit heeft tot gevolg dat verzoeker op heden niet langer de hoedanigheid heeft van attaché (rang A1) bij het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en derhalve niet langer kan bereiken hetgeen hij beoogt met het thans voorliggende beroep, meer bepaald (onder meer) dat de benoemingsprocedure wordt hernomen, dat hij zou worden bevorderd tot eerste attaché, expert van hoog niveau, en dat hij van rechtswege naar het IWOIB zou worden overgeplaatst.

Overeenkomstig artikel 519 van het besluit van 27 maart 2014 van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zijn de lopende procedures betreffende de loopbaan door bevordering in graad of door bevordering tot een expert van hoog niveau voor de inwerkingtreding van dit besluit onderworpen aan de statutaire bepalingen die van toepassing waren op het ogenblik dat de functie vacant verklaard werd, zijnde het besluit van 6 mei 1999 van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering houdende het administratief statuut en de

bezoldigingsregeling van de ambtenaren van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Artikel 62 van het voormelde besluit van 6 mei 1999 bepaalt dat de betrekkingen van eerste attaché van rang A2, expert van hoog niveau, open staan voor ambtenaren bekleed met de graad van attaché van rang A1 die ten minste drie jaar graadanciënniteit tellen, evenals voor andere titularissen [...] met de graad van eerste attaché van rang A2.

Aangezien verzoeker niet langer aan de voorwaarden voldoet om in aanmerking te komen voor bevordering in de door hem begeerde betrekking van eerste attaché van rang A2, expert van hoog niveau, heeft hij geen belang meer bij de eventuele vernietiging van de door hem met het onderhavige beroep bestreden beslissingen.”

Replik van verzoeker

8. In zijn laatste memorie repliceert verzoeker daarop vooreerst dat een herstel in natura nog mogelijk is. Uit het onderzoek van het beroep zal volgens hem immers “ongetwijfeld komen vast te staan dat de rechtsplicht om welbepaald [hemzelf] te benoemen al bestond lang voor 7 maart 2013”. De redelijke termijn om uitvoering te geven aan arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State was, zo stelt verzoeker, op 7 maart 2013 al lang verstreken, zodat een motief van na die datum niet op een wettige wijze kan worden ingeroepen om te volharden in de weigering zijn loopbaan te reconstrueren. Volgens verzoeker kan hem het belang bij zijn beroep niet worden ontzegd “zonder eerst de middelen te onderzoeken”.

Voorts beweert verzoeker dat “[h]et jarenlang ondergaan van de weigering om het vernietigingsarrest uit te voeren [...] pesten [is] zoals aangevoerd in het eerste middel” en dat “[e]en moreel belang [hem] in geen enkel geval ontzegd [kan] worden”.

Verzoeker laat ook gelden dat zijn ontslag geen enkele invloed heeft op het opnemen van zijn functies bij het Instituut ter Bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel (IWOIB), dat een andere rechtspersoonlijkheid heeft dan het ministerie van het Brussels

Hoofdstedelijk Gewest. Volgens hem steunt het aanvullend auditoraatsverslag dan ook ten onrechte op het statuut van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest om te besluiten dat hij niet langer voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor de beoogde betrekking bij het IWOIB.

Volgens verzoeker levert het onwettig bevinden van de bestreden beslissingen hem ten slotte nog “andere voordelen” op. Zo zou een vernietiging van die beslissingen ertoe leiden dat de dwangsom die bij arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 van de Raad van State aan de verwerende partij werd opgelegd wegens haar in gebreke blijven uitvoering te geven aan vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 nog verder loopt. Verzoeker bedenkt daarbij dat “[d]e wet van 20 januari 2014 [...] de helft van de dwangsom [...] aan verzoeker [toekent]”. Verzoeker meent ook nog belang te hebben bij de vernietiging van de voormelde beslissingen “zodat hij een verzoek tot schadevergoeding kan [indienen] binnen de zestig dagen na de kennisgeving van het arrest waarbij de onwettigheid wordt vastgesteld”. Hij stelt dat er kans is op een morele schadevergoeding, die volstaat om zijn belang te behouden, maar dat hij “uiteraard [rekent] op een meer realistische echte schadevergoeding voor het geleden morele leed van zijn familie en naasten”.

Verzoeker besluit dat, door een restrictieve en formalistische benadering van zijn belang, hem de toegang tot de Raad van State zou worden ontzegd en hij in een nadelige positie zou worden geplaatst ten aanzien van een bestuur dat jarenlang erin volhardt een vernietigingsarrest niet uit te voeren.

Beoordeling

9. Artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de beroepen tot nietigverklaring voor de afdeling Bestuursrechtspraak kunnen worden gebracht door elke partij die doet blijken van een benadeling of

een belang. Dit belang moet niet alleen bestaan op het ogenblik van het instellen van het beroep, maar ook bij de uitspraak daarover.

10. Verzoekers belang bij het voorliggende beroep tot nietigverklaring blijkt onmiskenbaar verbonden te zijn met zijn betrachting om zelf tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest te worden bevorderd, teneinde vervolgens met toepassing van artikel 11, eerste lid, van de ordonnantie van 26 juni 2003 ‘houdende oprichting van het Instituut ter Bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel’ van rechtswege te worden overgeheveld naar het IWOIB.

Verzoeker werd inmiddels evenwel, bij besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 10 oktober 2013, bij tuchtmaatregel uit zijn ambt bij het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ontslagen en zijn beroep tot nietigverklaring van deze tuchtmaatregel werd bij arrest nr. 230.441 van 9 maart 2015 van de Raad van State verworpen, zodat de maatregel definitief is geworden.

Er bestaat derhalve geen dienstverband meer tussen verzoeker en de verwerende partij, zodat verzoeker thans niet meer voldoet aan de voorwaarden die in het administratief statuut van de ambtenaren van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zijn bepaald om een bevordering tot eerste attaché, expert van hoog niveau, te verkrijgen. Verzoeker kan dus niet meer tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest worden bevorderd.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoeker ten onrechte aanvoert dat de opgeworpen exceptie verkeerdelijk steunt op het statuut van de ambtenaren van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Het is immers niet omdat een eventuele bevordering finaal zou resulteren in een

overheveling van de betrokken kandidaat naar het IWOIB, dat de bevorderingsvoorwaarden van het voornoemde ministerie, waar de betrekking vacant werd verklaard en de bevorderingsprocedure aldus werd opgestart, niet van toepassing zouden zijn.

Aangenomen dat verzoekers belang om zelf een bevordering in de vacant verklaarde betrekking van eerste attaché, expert van hoog niveau, te verkrijgen, aanwezig was op het ogenblik van het instellen van het voorliggende beroep tot nietigverklaring, moet dienvolgens worden vastgesteld dat dit belang, ingevolge zijn ontslag bij tuchtmaatregel, in de loop van de procedure is teloorgegaan.

11. Verzoeker meent weliswaar dat zijn belang bij het beroep nog blijft bestaan omdat hij aanspraak zou kunnen maken op een retroactieve reconstructie van zijn loopbaan ingevolge de rechtsplicht die in hoofde van de verwerende partij zou hebben bestaan om hem tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest te bevorderen. Verzoeker beperkt zich te dezen evenwel tot de blote bewering dat “[u]it het onderzoek van het beroep [...] ongetwijfeld [zal] komen vast te staan dat de rechtsplicht om welbepaald [hemzelf] te benoemen al bestond lang voor 7 maart 2013”. Deze bewering toont als zodanig het bestaan van zulke rechtsplicht niet in het minst aan en ze is bovendien door haar vaagheid volkomen ontoereikend om een nader onderzoek van de aangevoerde middelen door de Raad van State, dat zou speuren naar het bestaan van een dergelijke rechtsplicht, te verantwoorden.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij nog een moreel belang heeft bij de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij die hem bij brief van 7 maart 2013 door de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest bevoegd voor het Openbaar Ambt werd meegedeeld en waarin hij ook de overige bestreden beslissingen vervat ziet. Die beslissing is immers vooreerst niet meer dan de intrekking van een vroegere beslissing die aan

verzoeker ter kennis werd gebracht bij brief van diezelfde staatssecretaris van 19 april 2012, naar aanleiding van de schorsing van de tenuitvoerlegging van die vroegere beslissing bij arrest nr. 220.609 van 17 september 2012 van de Raad van State. Voorts voorziet de bestreden beslissing van 7 maart 2013 andermaal in de beëindiging van de aangevatte bevorderingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest om redenen die geheel vreemd zijn aan de persoon van verzoeker en waarvan, dienvolgens – objectief gezien – niet zonder meer kan worden aangenomen dat ze hem uit moreel oogpunt schaden.

Het gaat ook niet op dat verzoeker zijn actueel belang bij de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 7 maart 2013 – die precies beoogt een nieuwe eindbeslissing te zijn over de betwiste bevorderingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest – zou vermogen te verantwoorden door het in dat geval voortlopen van de eerder opgelegde dwangsom, nog daargelaten de vraag of verzoeker, zoals hij meent, op grond van het ingeroepen artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, vervangen bij wet van 20 januari 2014, aanspraak zou kunnen maken op een deel van de desgevallend verbeurd te verklaren dwangsom.

Ten slotte kan verzoekers beweerde intentie om een verzoek tot schadevergoeding tot herstel in te dienen evenmin zijn belang bij een vernietiging van de bestreden beslissingen vrijwaren. Een dergelijk verzoek is immers geen autonome vordering maar vormt een accessorium van het annulatieberoep. Het komt hoe dan ook niet aan bod als het beroep tot nietigverklaring om redenen die er eigen aan zijn verworpen wordt, zonder dat de Raad van State zich heeft uitgesproken over de onwettigheid van de bestreden akte.

12. De omstandigheid dat, zoals verzoeker tenminste beweert, de verwerende partij jarenlang erin zou hebben volhard een vernietigingsarrest van

de Raad van State niet uit te voeren, neemt niet weg dat de toegang van verzoeker tot de rechter in de rechtsstrijd die hij tegen de verwerende partij voert, afhankelijk kan worden gesteld van de ontvankelijkheidsvoorwaarde dat hij een actueel belang dient te hebben bij de definitieve en retroactieve verwijdering van de bestreden handelingen uit het rechtsverkeer door de vernietiging ervan.

13. De ambtshalve opgeworpen exceptie is dan ook gegrond.

14. Wegens het ontbreken van het rechtens vereiste actuele belang in hoofde van verzoeker, is het voorliggende beroep niet ontvankelijk en dient het geheel te worden verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 27 oktober 2015,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren